

30. navadna nedelja – leto A

Največja zapoved

Farizeji pa so slišali, da je saduceje prisilil k molku, in so se zbrali na istem kraju. Eden izmed njih, učitelj postave, ga je preizkušal z vprašanjem: »Učitelj, katera je največja zapoved v postavi?« Rekel mu je: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem. To je največja in prva zapoved. Druga pa je njej podobna: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki.« Mt 22,34-40

Ljubezen?!

Danes sem brez besed. Če so farizeji skušali Jezusa z vprašanjem, katera je največja zapoved, pa se danes sam na tem mestu počutim farizeja, če vam skušam o ljubezni govoriti. Kot duhovnik na nek način zastopam Cerkev v Sloveniji, kjer koli sem. Nad stanjem naše Cerkve sem razočaran in nepošteno se mi zdi, da bi vam govoril o ljubezni, ki jo je med nami tako malo ali nič.

Jezus je pokazal, kaj pomeni ljubiti: Dati življenje za druge. Pred tem je začel z majhnimi a pomembnimi koraki: delal je v mizarški delavnici, poslušal ljudi, stopil je v čoln in z ribiči delil svoje življenje, jedel z grešniki in ugovarjal oblastem.

Ljubiti pomeni najprej stopiti v življenje bližnjega. Mi pa, če govorim kot duhovnik in s tem kot del vodstvene strukture Cerkve, *zviška gledamo na ljudi, jih delimo na leve in desne*, na dobre in hudobne. Vodstvo Cerkve v Sloveniji noče stopiti med ljudi, niti med lastne sodelavce ne, da bi moglo z njimi najprej prisluhniti bližnjemu, potem pa z njimi deliti izkušnje, stiske, tako telesne kot duhovne. Takšno početje nas oddaljuje od ljudi in nas, če govorimo o ljubezni, nujno postavlja v vlogo hinavcev.

Stopiti bomo morali torej najprej v čoln množice, ki gara, ki je lačna in žejna, šele potem imamo pravico spregovoriti o ljubezni.

Jezus je z ljudmi, s katerimi je bil na poti, delil to kar je bil in to kar je imel. Videl je njihovo lakoto in žejo, njihovo pomanjkanje in z njimi delil prav vse. Jezus ni imel, kamor bi glavo položil in ravno v tem je bila njegova ljubezen. Ko je skrbel za druge, je dovolil, da je drugi poskrbel zanj.

Mi pa utrjujemo svoje položaje, zapravljamo denar z norimi investicijami, da si zagotovimo svojo prihodnost. S svojim delamo, kakor da bi bilo resnično naše. A dar je vedno dar! Kar smo prejeli od ljudi, je dar. Vredni smo daru, če bomo z njim upravljali kot z darom in ne kot z zasluženostjo lastnino. Nas ni sram prositi za darove, ko pa se potem vedemo, kot da je vse naše, kot da nismo nikomur dolžni dajati odgovora!?

Daleč, daleč smo odšli od svojega Učitelja. Lahko le rečem, Gospod pomnoži nam vero in nauči nas ljubiti, da bomo vredni tvojega imena.